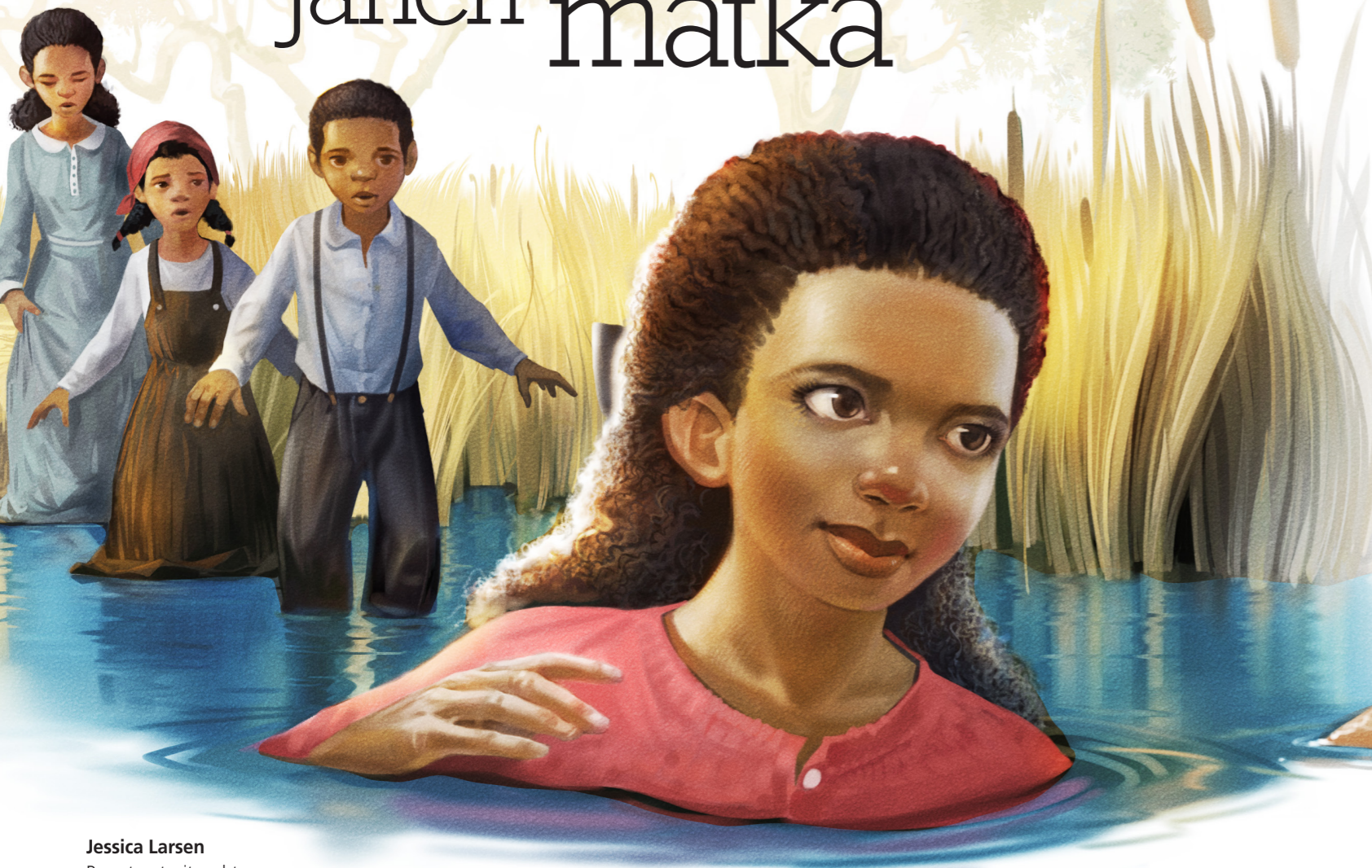

Janen matka

Jessica Larsen
Perustuu tositapahtumaan

New York, USA, 1843

Jane Manning katseli, kuinka laiva lipui satamasta Eriejärvelle. Hänestä tuntui kuin hänen unelmansa olisivat lipuneet pois sen mukana.

Hän oli liittynyt Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon vasta vuotta aiemmin ja oli päättänyt muuttaa muiden pyhien luo Nauvooseen. Hänen äitinsä ja seitsemän muuta perheenjäsentä olivat matkustaneet hänen kanssaan Erien kanavaa pitkin Buffaloon New Yorkin osavaltioon. Mutta Buffalossa heitä ei päästetty laivaan heidän ihonvärinsä vuoksi.

”Mitä me nyt teemme?” hänen veljensä Isaac kysyi hiljaa.

Kysymys kaikui hyisessä ilmassa. Nauvoo oli yhä noin 1 300 kilometrin päässä. He voisivat antaa periksi ja lähteä takaisin kotiin tai yrittää matkustaa myöhemmin...

Mutta Jane ei malttanut odottaa! Hän tiesi, että Mormonin kirja on totta. Jumala puhui jälleen kerran profeettojensa välityksellä. Hänen piti päästä Nauvooseen perheensä kanssa.

Jane suoristi hartiansa ja katsoi kohti länttä. ”Me kävellään.”

Ja niin he kävelivät. Kunnes heidän kenkensä kuluivat puhki. Kunnes heidän jalkansa halkeilivat ja vuosivat verta ja heidän oli rukoiltava, että ne paranisivat. Joskus he nukkuivat ulkona, ja kuuraa oli niin paksult, että se tuntui lumisateelta. Jotkut ihmiset uhkasivat panna heidät vankilaan, koska luulivat heitä karanneiksi orjiksi. Nuo ihmiset eivät tienneet, että Manningit olivat vapaa musta perhe. Ja yhä he kävelivät laulaen ajankuluksi kirkon lauluja.

Nauvoota lähestyessään he tulivat joelle.

”Ei siltaa”, Isaac sanoi.

Jane nyökkäsi. ”Sitten meidän on vain käveltävä sen poikki.” Kun hän astui jokeen, vesi kohosi hänen nilkkoihinsa. Hitaasti hän hivuttautui edemmäs. Vesi pyörteili hänen polvissaan asti ja sitten yli hänen vyötäistensä. Kun hän pääsi keskelle jokea, vesi ulottui hänen kaulaansa asti! Onneksi joki ei ollut enää syvempi, ja kaikki Manningit ylittivät sen turvallisesti.

Viimein he tulivat Nauvooseen. Jane näki Nauvoon temppelin kauniit kalkkikiviseinät kukkulalta, josta oli näkymä laaksoon. Vaikka temppeli ei ollut vielä valmis, se salpasi hänen hengityksensä. Joku ohjasi heidät

talolle, jossa profeetta Joseph asui.

Ovella seisoi pitkä tummahiuksinen nainen.

”Tulkaa sisään, tulkaa sisään!” nainen kutsui.

”Olen Emma Smith.”

Muutamat seuraavat minuutit jäivät utuisiksi. Jane tapasi profeetan, ja profeetta asetteli tuoleja ympäri huonetta kaikkia Manningeja varten. Jane lysähti tuolille kiittolisena ja kuunteli, kun Joseph esitteli heidät siellä kaikille, kuten ystäväelleen tohtori Bernhiselille. Sitten Joseph kääntyi Janen puoleen: ”Sinä olet tainnut johtaa tätä pientä joukkoa, vai mitä?” hän kysyi.

”Kyllä, herra!” Jane vastasi.

Joseph hymyi. ”Jumala siunatkoon sinua! Nyt haluaisin kuulla matkastanne.”

Jane kertoi heidän kärsineistä jaloistaan ja nukkumisesta lumessa ja joen ylityksestä. Kaikki kuuntelivat ääneti. ”Mutta ei se ollut kauheaa”, Jane sanoi lopuksi. ”Kuljimme matkaamme riemuiten, lauloimme kirkon lauluja ja kiitimme Jumalaa Hänen äärettömästä

hyvyydestään ja armostaan meille siksi, että Hän siunasi meitä, varjeli meitä ja paransi meidän jalkamme.”

Seurasi hetken hiljaisuus. ”Mitä ajattelet tuosta, tohtori?” Joseph sanoi viimein läpsäyttäen tätä miestä polvelle. ”Eikö tuo ole uskoa?”

”Jos kyse olisi ollut minusta, pelkään, että olisin perääntynyt ja palannut kotiin!” tohtori Bernhisel myönsi.

Joseph nyökkäsi ja kääntyi takaisin Janen ja tämän perheen puoleen: ”Jumala siunatkoon teitä. Olette ystävien joukossa.” ■

Kirjoittaja asuu Texasissa Yhdysvalloissa.

